

slovensko ljudsko gledališče
celje

Georges Feydeau
Boha v nsesu

slovensko ljudsko
gledališče celje

Pokrovitelj TDO TEKO Celje

Premiera v petek, 6. decembra 1985, ob 19.30

Vodja predstave Tonka Orešnik - Šepetalka Ernestina Popović - Ton Stanko Jost - Luč Rudi Posinek - Frizerska dela Maja Dušej - Krojaška dela pod vodstvom Jožice Hren in Adija Založnika - Rekviziter Franc Lukač - Garderoba Kalina Jenić in Melita Trojer - v.d. tehničnega vodje Vili Korošec

Georges Feydeau

Bolha v ušesu

(La Puce à l'oreille)

Vodvil

Prevod Bruno Hartman

Režija VINKO MÖDERNDORFER

Dramaturg Janez Žmavc

Scena Tomaž Marolt

Kostumi Alenka Bartl

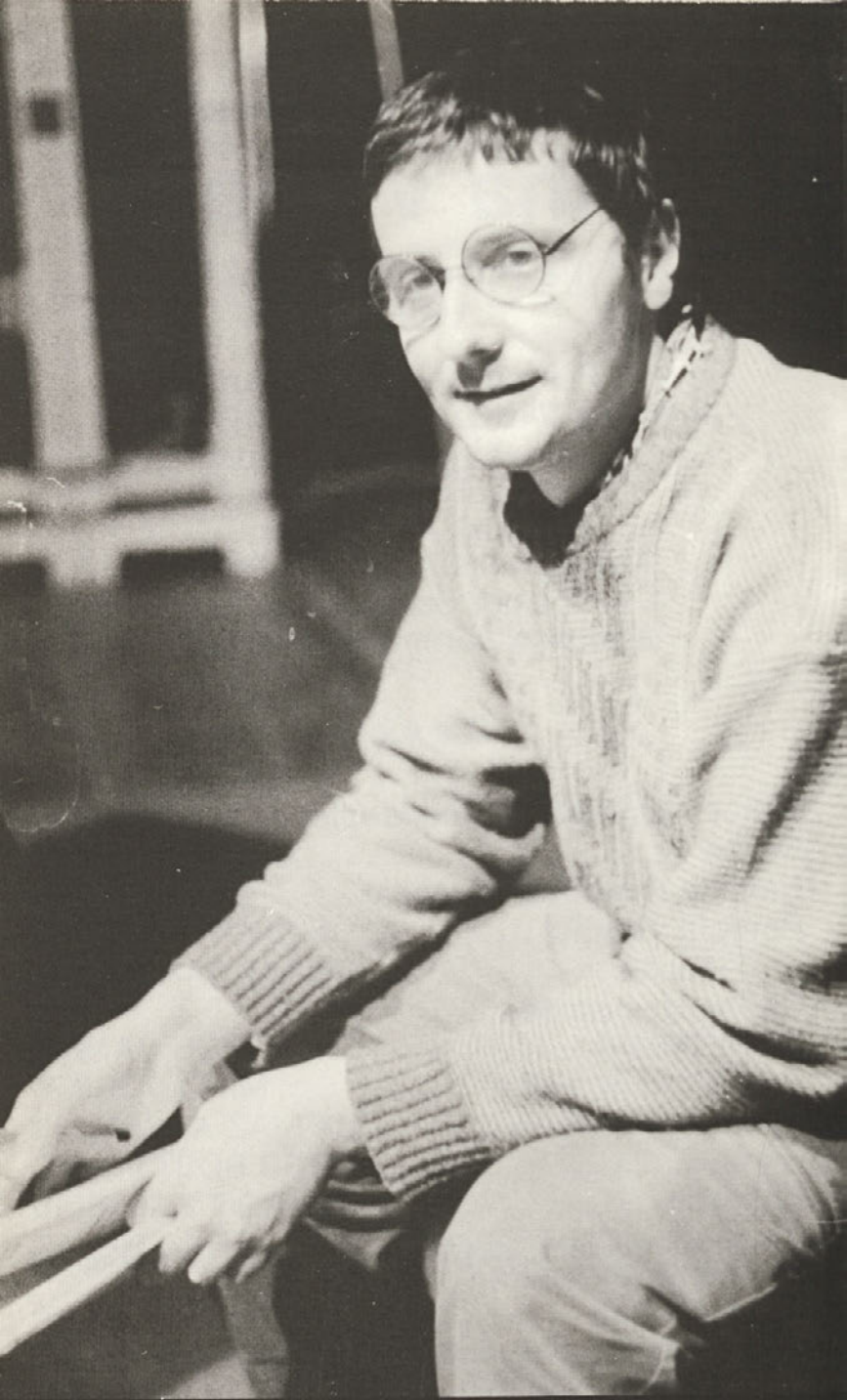
Koreografija Ana Vovk-Pezdir

Lektor Sonja Juvan

Glasbena oprema Anton Natek

O s e b e

Victor - Emmanuel Chandebise	IZTOK VALIČ
Poche	IZTOK VALIČ
Camille Chandebise, nečak	BOJAN UMEK
Romain Tournel	BORUT ALUJEVIČ
dr. Finache	BRUNO BARANOVIČ
Carlos Homenides de Histangua	IGOR SANCIN
Augustin Ferrailon	MIRO PODJED
Etienne, služabnik	MATJAŽ ARSENJUK
Rugby	PETER BOŠTJANČIČ
Babtistin	DRAGO KASTELIC
Raymonde Chandebise	LJERKA BELAK
Lucienne Homenides de Histangua	MILADA KALEZIĆ
Olympe Ferrailon	MIJA MENCEJ
Antoinette, Etienнова žena	JANA ŠMID
Eugenie, sobarica	JAGODA TOVIRAC
in poštar	FRANC LUKAČ

Režiser Vinko Möderndorfer

Vinko Möderndorfer, vnuk Vinka Möderndorferja, znanega zbiratelja ljudskih pravljic in povesti, se je rodil 22. septembra 1958. leta v Celju (zadnji dan poletja, v znamenju device, po kitajskem horoskopu - pes). Tu je končal osnovno šolo in gimnazijo pedagoške smeri. Na ljubljanski AGRFT je diplomiral z uprizoritvijo Snubača A.P. Čehova (1982).

Režije v eksperimentalnem gledališču GLEJ:

Radovan Ivšič - Kralj Gordogan, Zdravko Duša - Jaslice, Velimir Stojanović - Ni človek, kdor ne umre, Martin Sherman - Rožnati trikotnik, (1983-84: služenje vojaškega roka) Sam Shepard - Summertime. V Primorskem dramskem gledališču: Milan Kundera - Burka. V Mestnem gledališču ljubljanskem: Jože Javoršek - Gasilci. V SLG Celje: Ivan Cankar - Za narodov blagor. Mladinske predstave v Slovenskem mladinskem gledališču v Ljubljani: Havemann - Kokori, Dušan Jovanović - Hladna vojna babice Mraz. Izdal je tri pesniške zbirke: Rdeči ritual, Prodajalna slik, Mah. Objavlja prozo in drame. Po Narodovem blagru in Bolhi v ušesu ter po nedavnem Rožnatem trikotniku se nam v kratkem obeta ponovno (gostovanje GLEJA) vznemirljiva Vinkova uprizoritev, Shepardov Summertime v Celju.

O TEM, KAKO BI TA ZAPIS MORAL BITI RESNA ZADEVA, PA SE MI JE ČISTO DRUGAČE IZPISAL

Feydeau je mojster. Je popolno nepredvidljiv. Je tako verjeten, da postaja fantastičen. Je logičen tako zelo, da nikoli ne veš, kaj se zgodilo bo. ITD ITD.

Njegov humor, njegova komika je več-plastna. Več vrst je je. Največje mesto zavzema sigurno situacijska komika; nepredvidljiva srečanja, dvojniki, čudežni mehanizmi itd...

Seveda lahko TUDI SITUACIJSKO KOMIKO razdelimo v več delov. In sicer (približno tako): GROBI (skoraj vulgarni) GEGI, kot je brcanje, pretep, geg s kozarcem, v katerem je »popolnoma ne-pitna« tekočina, ki jo NEKDO z veseljem popije... Ta zvrst komike je zelo groba, zelo grobo koketiranje s smehom iz publike; verjetno ta vrsta komike izvira iz ljudskih, karnevalskih burk, iz ljudskega, malce vulgarnega, vendar žlahtnega teatra... Vsi ti GROBI GEGI (lahko bi jih tudi drugače poimenovali) so direktni, »freh«, včasih spominjajo na cirkus, naprimer brcanje Pocha, koreografija brcanja (ki ga že Feydeau detaljno predpisuje) spominja na brcanje klovnov v cirkusu. Ta zvrst komike »draži« gledalca v direkten in neposreden smeh... Pač pa se ta komika čudovito in mojstrsko preliva z drugačnimi in

drugimi zvrstmi komike, kot je naprimer: TEATRSKI MEHANI-ZEM, kot mehanizem scenografije... Vrtljiva postelja, tajni prehodi (v drugih Feydeaujevih igrah), čudežen zemljevid vrat in prehodov, ki v začetku še zelo služijo logiki dogajanja in to samo zato, da bi ga kasneje, v finalnem ritmu zapleta, povzdignili (dogajanje) v fantastičnost; temu služijo tudi vsi dvojniki, dvojne poroke, usodne zamenjave itd. Tretja vrsta situacijske komike (ki je še najmanj direktno-smev-vzbujajoča) je situacijska izpeljava čisto človeških (lahko bi rekli psiholoških) posebnosti, ki jih nosijo akterji... (jecljanje, pijanost, lahkoživost, razni »tiki«, kot naprimer Camillovo nebo, govorne posebnosti, skrite želje junakov, ki nenadoma »bruhnejo« na dan itd... Vse to Feydeau čudovito »prevaja« v situacijo... Vsi ti trije elementi SITUACIJSKE KOMIKE se med sabo prepletajo in dopolnjujejo, tvorijo »mrežo« situacij, prav posebno dramaturgijo, ki se »finalizira« (konča) šele takrat, ko dramatik vse zastavljene situacije do konca preplete, zaplete in konča v navidez srečnem koncu, ki je pomirjen in neproblematičen, kot da se vmes ni nič zgodilo... VENDAR: priče smo bili velikim zapletom, velikim besedam (čeprav v komičnem kontekstu), nekdo je streljal na nekoga (pa ni zadel ha ha, vendar streljal je), priče smo bili grobim obračunom (ha ha), situacijam, ki jim ni dosti manjkalo, da bi postale dramatične in tragične: morda samo ena prezgodaj odprta vrata in zadeva bi bila - »kakšna drama«, kot pravi nekje v finalu drugega dejanja Raymonde.

Skratka: igra (komad) se zaključi popolnoma neobvezno, srečno, vsi se smejejo svojim zmotam, vendar... nekaj se je zgodilo, vmes se je nekaj zgodilo... ljudje (če so ljudje) ne morejo biti več isti... Seveda uprizoritev ne sme to »rahlo« žalostno misel o koncu, nikakor ne sme potencirati ali celo »uprizoriti«, bilo bi naivno in pre-enostavno, ne-vredno Faydeauja.

Skrivnost je drugje. V tistem drobnem trenutku izpraznjenja, v tisti samoti in smrti, ki jo začutiš po divjem galopu, ko si za hip kot prazna baterija in ti je samota in Smrt in tujost med ljudmi najbližja... Tisti trenutek, ki mu Francozi rečejo »petit mort«, mala smrt, mala praznina, ko steče seme od tebe, trenutek po orgazmu, ko smo najbolj sami na svetu...

MORDA PREVELIKE BESEDE za tako VELIK KOMEDIJSKI TEKST. Vendar samo morda. Skrivnost je v glasbi in hitrosti situacij, ki nam jih Feydeau ponuja, skrivnost je v norem tempu »rajcanja«, v norem tempu ljubezenske predigre, ki postaja mehanika in se sčasoma dvigne nad ljudi in jih kot stroj zaslužni in obveže, da divjajo za njo (ljubeznijo) kot deli v drobovju velike MEHANIČNE lutke, ki je namenjena največjim užitekoma sveta in telesa.

Feydeau pozna in ponuja še drugačno komičnost, komičnost znotraj dialoga, verbalno, skoraj intelektualno komičnost, ki ji ni tuja ironija, včasih celo cinizem. Feydeau je mojster (ne samo situacije) verbalnih nonsensov, besednih iger, ki jih včasih žal ni mogoče s polno sočnostjo v naš jezik prestaviti; je mojster drobnih psiholoških nians, namigovanj, kot tudi avto-ironije, kritike in ironije svojega lastnega pisanja in tudi gledališča. V Feydeaujevem pisanju bi »lahko« našli tudi »kritiko« meščanskega sloja, z večjo predrznostjo (in seveda nespametnostjo) bi lahko govorili tudi o »socialni« angažiranosti Feydeaujeve dramatike... vendar, vse to je v besedilu prisotno v drugem planu, kot razpostava odnosov (šef, služabnik) in ne kot poanta... Poanta, koncept je drugje: v glasbi situacij, v neobremenjenem smehu... stvar (igra) se zaostri samo takrat, ko situacija prične voditi ljudi, ko zaživi mehanizem dramaturgije, situacije, z grozljivo silo stroja, ki potegne vase ljudi, da kot nori tekajo za njim.

NAD TEM SE JE »ZAMISLITI«.

In že smo pri Ionescu, ki je nekoč v nekem intervjuju rekel, da je »oč« njegove (Ionescove) dramatike pravzaprav Feydeau. Kaj je mislil s tem?

Včeraj (7. XI. 1985) sem »postavil« drugo dejanje... Uredil promet, grob aranžma, vendar natančen v smislu prometa... Zvečer sem šel skoz... prvič... besedila še ne obvladam...

vendar... brez misli na Ionescovo misel... brez posebnega akcentuiranja... MEHANIZEM, STROJ, ki nosi ljudi v neustavljivem ritmu mehanično bližajočega se orgazma, je tu... Vse realno izhajajoče situacije so se v divjem tempu tako razbohotile, da enostavno ni več LJUDI, stroj je zaživel in jih požrl... Smejim se, večkrat se nasmehnem, čeprav poznam besedilo... vendar ta smeh... kako je drugačen... je krč na ustnicah... stvari se vrstijo tako hitro, da se jim ne moreš »do konca« nasmehnit, že je druga situacija tu ... tak čuden smeh je to ... morda tisti, o katerem Ionesco piše... smeh, ki nas odreši groze mehanizma... Smejim se, zato da ne jočem...« Dejanja nisem »pognal«, kot se to reče v gledališču... Dejanje in dogajanje se je pognalo samo ... Nekakšna hitrost, nekakšen tempo je že v besedilu samem, zelo organsko je v njem... vsi bežijo pred nekom, zatekajo se v napačne sobe, padajo iz njih, potem bežijo drugam... vse to narekuje »glasbo«, tempo prizorov, ki ni izmišljen, vendar ga Feydeau tako stopnjuje, da postane (tempo in prizor) fantastičen...

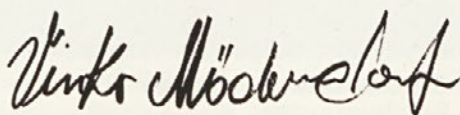
IN ŽE SMO pri STILU... Pri stilu igre, igranja, tudi režije... Že sama »doba«, v kateri se dejanje dogaja, nam ponuja veliko. To je čas MIRU. Pariške razstave, prebujajočega se in dolgočasnega meščanstva, to je čas Toulouse-Lautreca, brezskrbnih bordelov (bolezen Aidš je še daleč), drobnih spletk in barv, barv, barv... Samo to obdobje nam ponuja veliko, ponuja barve in kroje, nošo in držo, stil skratka, stil v formalnem, oblikovnem smislu... SAM Feydeau pa nas popelje še dlje. In sicer: v stil IGRANJA njegovih komadov. Hitre reakcije, skoncentrirane informacije, razni psihološki »tiki«, razne človeške posebnosti, nagovori »v stran«, tako imenovani aparté-ji ... vse to nas »kar samo« sili v prav poseben stil igranja... Reakcije brez prehodov, skoraj kadrirane reakcije, potencirana stanja (jok, smeh), ki so kratka, pridejo in odidejo, kot da jih nikoli ni bilo...

Vse to (se mi zdi) narekuje, tudi zelo organsko, prav poseben način igre, ki ni in ne more biti povsem realističen... To je igra O STILU... Igra v STILU; o spletkah, o ljubezni in STROJU... To je ČIPKA, smeh, ki je KRČ smeha... To je igra, ki je smešna samo za gledalce, na odru pa se odigrava in odvija z vso resnostjo, za OSEBE na odru je to DRAMA, »tragedija, morda celo dvojni umor«, pravi Victor-Emmanuel... Mi (na drugi strani) pa se smejimo, ker vemo in vidimo vse... KAKO ČUDOVITO!

KAKO ČUDOVITO! KAKO ČUDOVITO!

Včeraj sem (v sanjah) srečal Feydeauja... V kavarni UNION. Bila je (kavarna) v temnem, v črnem... Gost žamet... Stopil je k meni (v sanjah) in rekel (v sanjah): Midva se pozna... Kavarna se je zaiskrila (v sanjah) od sanjske luči, skozi steklo sem videl MIKLOŠIČEVO ULICO in luči Pariza... Sem rekel (v sanjah): Oprostite... ne morem se spomniti... od kod vas poznam... Je rekel (v sanjah) z brčicami in črnim klobukom, igla v kravati (v sanjah): Se pozna, se pozna... mojo igro igrate... Ne, sem rekel, to ste VI, Feydeau! (v sanjah) Je pokimal, potem je bila glasba, v barvah, lesk luči in tkanine... Seveda VAS ne poznam, mojster Feydeau! Niti za hip, niti v sanjah se mi ne sanja O PRAVEM ČARU TVOJEGA GLEDALIŠČA... Samo to... morda... je gotovo... VI STE SOVRAŽILI LJUDI!

Vaš občudovalec

Georges Feydeau

Curriculum vitae

- 1862 Rojen v Parizu. Oče Ernest, slaven pisatelj (roman Fanny). Mati Poljakinja Lodzia Zelewska, slovela je po svoji lepoti.
- 1883 Prvenec, enodejanka *Amour et piano* (Ljubezen in klavir), prvi uspeh.
- 1886 *Tailleur pour dames* (Damski krojač), prvi večji celovečerni uspeh.
- 1889 Poroka s premožno in lepo Marianne, hčerko slavnega slikarja portretista Carolus-Durana
- 1892 Obdobje velikih iger: *Monsieur chasse* (Gospod lovec), *Champignol malgré lui* (Champignol ali vojak po sili),
- 1894 *Un Fil à la patte* (Privezan za nogo), *L'Hôtel du Libre-Echange* (Hotel svobodne menjave), *Le Ruban* (Trak), karakterna komedija v Odéonu, po ugledu takoj za *Comédie Française*.
- 1896 *Le Dindon* (Puran).
- 1899 *La Dame de chez Maxim* (Dama iz Maxima), največji uspeh v njegovem življenju.
- 1904 *La Main passe* (Iz rok v roke).
- 1906 *Le Bourgeon* (Popek), njegova edina »resna« igra.
- 1907 *La Puce à l'oreille* (Bolha v ušesu).
- 1908 *Occupe-toi d'Amélie* (Zavzemi se za Amelijo, tudi Pazi na Amelijo), *Feu la mère de madame* (Pokojna gospa taščca), enodejanka, naperjena proti ženskam, prva v nizu iger, ki jih je nameraval objaviti pod naslovom *Od poroke do ločitve*, v svojem bistvu trpek humor.
- 1909 Po silovitem prepiru, v času selitve družine v drugo stanovanje, odide začasno stanovat v hotel *Terminus*, kjer pa ostane za celih deset let. *On purge bébé* (Odvajalo za otroka), enodejanka.
- 1911 *Mais n'te promène donc pas toute nue!* (Ne sprehajaj se vendar čisto naga), *Léonie est en avance*, ou *Le Mal joli* (Léonie je pred časom), enodejanki.
- 1914 *Je ne trompe pas mon mari* (Svojega moža ne varam), zadnja celovečerna igra.
- 1916 *Hortense a dit: Je m'en fous!* (Hortenzija je rekla: »Fučka se mi!«), zadnja igra. Napisal jih je 39.
- 1919 Feydeau odide v sanatorij, zdravijo ga za nevrastenijo.
- 1921 Feydeau umre.

Pri Feydeauju

Postavimo, da bi se vrnili za natanko 85 let nazaj, kar je, če vzamemo za merilo človeško življenje, prilično kratka doba. In vendar: človeštvo je v tem času naredilo preskok, kakršnega ne pomni v vsej svoji zgodovini. Vsekakor pa bi morali v Parizu, ne v Ljubljano. V razigrano lepo dobo, la belle époque, ki je na poseben način oznamovala ta čas na prelomu stoletja. Podajmo se v te srečne čase, stopimo z očividcem po živahnih ulicah in bulvarjih s številnimi kavarnicami in restavracijami. Ni nujno, da si vzamemo za cilj že kar Moulin Rouge ali Folies-Bergère, do kankana bomo že še prišli. V gledališču Nouveautés še vedno dajejo Feydeaujevo »Damo iz Maxima« (La Dame de chez Maxim). Bomo večerjali Pri Maximu? Morebiti bomo srečali slavnega Feydeauja, ki je prav ta čas na vrhuncu svoje popularnosti. Radi bi videli njegovo »Bolho v ušesu«. Bolha v ušesu? A! To bo šele čez sedem let. Prav tako sijajen uspeh. Pravi triumf. Žal pa bo bolezen v ansamblu zavrla »Bolhino« zmagovito pot. Po dveh mesecih jo bodo umaknili iz programa in menda do leta 1944 je ne bomo videli. Po vojni jo bo vzela v repertoar Comédie-Française in v Londonu (1965) bo ponovno doživela fantastičen uspeh (sam Laurence Olivier bo nastopil v vlogi služabnika Etienna). Igrali jo bodo po vsem svetu, tudi na Japonskem. V Celju z zamudo, pa nič zato. Nikoli ni prepozno. Feydeau bo postal klasik za vse čase.

Prizor iz 2. dejanja »Bolhe v ušesu« na dan praznikov v Théâtre des nouveautés v Parizu, leta 1907

Zakaj bolha, bolha v ušesu? Ne najdemo ustreznega reka v slovenščini? ... - Bolha ... brenci v Raymondinemu ušesu, žgečljiva bolha, Victor-Emmanuelova impotenca, ki sproži kopico nepredvidljivih dogodkov... Tipičen Feydeau. Iz muhe zna narediti slona. Sicer pa mi lahko verjamete, da je tako izpopolnil svoj način pisanja, učil se je pri Scribu in Labichu, da bo postal največji pisec burk vseh časov. Radi verjamemo.

Prizor iz »Bolhe« v tokijskem gledališču Šiki

Vodi nas po Parizu. Plinske laterne so se umaknile elektriki, Pariz je čez noč postal mesto luči, lahko že vidite avtomobile in prve avtobuse, ki so zamenjali omnibuse s konji. Pa svetovna razstava! Radi bi pokazali celemu svetu, da smo središče Evrope. Music halli, cirkusi, plesne dvorane na Montmartru. Očarani sledimo očividcu. Pozitivizem in znanost obljubljata srečno prihodnost, ponujajo se rešitve mnogih človeških problemov. Že kopljejo metro, ki bo skrajšal razdaljo z enega konca mesta do drugega, iz Rusije prihaja Nižinski s svojim nezaslišano dinamičnim baletom, ki omamlja oči Parižanov. Curiejeva sta odkrila rentgenske žarke, odkrili so doslej neznane vitamine, Braque in Picasso osupljata s svojimi kubističnimi slikami, svet je obstrmel nad neobrzdanimi barvnimi ploskvami Matissa, Vlamincka in Deraina, črnski plesi žanjejo viharno navdušenje, žal pa je Debussy naletel pri konservativcih na škandalozno zgražanje zavaljo brezoblične glasbe v operi Pelléas in Mélisanda. Pa kaj bi tisto, predajmo se njegovemu Favnovemu popoldnevu, sramotni poraz s Prusi iz leta 1870 je že davna preteklost, ah, ta srečna pozaba! Situiran meščan ve, da je življenje lepo. Offenbach s svojimi lahkotnimi operetami je še vedno v ospredju. Že res, vsa ta opuščena (dvojna) morala, požrtije, oprostite, življenje vendarle sprejemamo dramatično: vse je spektakel.

Očividec utiša glas. Odkrili so korupcijo v visokih uradnih krogih, panamski škandal, Dreyfusova afera, antisemitizem... brezpravje, anarhija, eni v izobilju, drugi prikrajšani... Vse to lahko skrijemo. Prva svetovna vojna je še daleč. Še vedno se smejemo. Tisti pikantni škandal, predsednik republike Faure medleč v naročju svoje metrese, nedaleč od tega pa zmago-slavna pot La Dame de chez Maxim, s podobnimi užitki in nič manj groznimi rezultati. Georges Feydeau! S svojimi vodvili! Pri njem so osebe kot marionete, malomeščanski tipi, z glavami se skoraj dušijo v plišu, z nogami pa veselo bingljajo, karakter je iz njih izgnan, vsa njihova komika je zasnovana v situaciji. Malenkostni dogodek, nesporazum in že se vse požene v divji tek, ko da bi jih zgrabil viharni vrtinec in jih pometel na kup in v stran, ven iz njihovega malenkostnega, utesnjenega sveta. Meščan se smeje samemu sebi. Še malo mu ni v zavesti, kako totalno mu Feydeau koplje grób, kako genialno se je spraval na njegove institucije, predvsem kajpak na sveto zakonsko zvezo, temelječo na lažnih vrednotah. Zakonska zveza - tabu. In potem to skakanje čez plot (da le nihče ne vidi)! Meščan se do krohota nasmeji, verjame, da so stvari, kakršne so, najboljše in da je svet, v katerem živi, najboljši od vseh svetov. Lenobno brezdelje in gonja za užitki -

Feydeau je naš avtor.

Toda - la belle époque!?!... To bo pač spomin na zaslepljujoče zrcalo videza, dejansko pa podoba frivolne, za užitki hlepeče družbe, razreda, ki se zdi samemu sebi popoln in katerega interesi ne segajo dlje kot do plota njegove omejenosti. V Feydeaujevih vodvilih ne vidi drugega kot vesele situacije in užitka polno zadovoljstvo. Ne vznemirjajo ga podobe človekove eksistence. Mogoče bodo nas, tričetrst stoletja pozneje? Ali pa se bomo rajši prepustili sproščenemu smehu tako kot na začetku stoletja optimistični Parižani in se ne bomo dali prikrajšati za vesel večer....

Kakšen je vendar ta Feydeau? - Lep, šarmanten gospod, bistrega duha, piker, duhovit... v zasebnem življenju pa osamljen človek. Poznate njegov apotekarski recept za vodvil? (Vodvil, vodvil... Čehov je pisal vodvile. Z vodvilom je opozarjal na preveliko »dramsko težo«, ki so jo nalagali njegovim dramam.

Francozom je vodvil vesela igra, temelječa na situacijski komiki, namenjena sproščenemu, lahkotnemu razvedrilu, nekoč pa je označevala priložnostno uprizarjanje vaških dogodkov s popevkami, kupleti in prigodnimi pesmimi). Torej vzeti je treba 1 gram zapleta, 1 gram razuzdanosti in 1 gram navodil. Navodila opremijo osebe in teme z vsem potrebnim, da jih prikličejo v življenje, razuzdanosti spodbujajo apetit blaziranih obiskovalcev gledališča in dajejo ton vsej stvari, toda zaplet in akcija pomešata vse te elemente v uspešen teaterski vodvil. Če ta zmes ni pravilno spojena, je obsojena, da obleži na knjižni polici ali v predalu. O tem je še večkrat govoril: Teater je predvsem razvoj akcije in akcija je osnova vodvila. Če hočeš narediti dober vodvil, vzemi po možnosti kakšno najbolj tragično situacijo, da te kar srh spreleti, in skušaj jo pogledati z burleskne plati. Ni je človeške drame, ki ne bi ponujala še tako neznamenit komični aspekt.

Na letošnjem Boršnikovem srečanju v Mariboru

Boršnikovo odličje - bronasti kip Otona Župančiča za najbolj dognan odrski jezik za predstavo v celoti

je prejel ansambel SLG Celje za predstavo Za narodov blagor Ivana Cankarja v režiji Vinka möderndorferja.

Boršnikovo diplomo za najbolj dognan odrski jezik posameznega igralca

je prejel Janez Bermež za vlogo dr. Grozda v predstavi Za narodov blagor.

Zvezdana Mlakar je prosila za sporazumno odpoved delovnega razmerja v SLG Celje. V našo hišo je prišla 1. XII. 1982, zapustila pa jo je 5. X. 1985. Na njeni nadaljnji umetniški poti ji želimo veliko uspehov.

Gospa ne bo zgorela
Režiser Dušan Mlakar
Premiera je bila 20. septembra 1985

Peter Boštjančič, Jagoda Tovirac, Nada Božič

Nada Božič, Iztok Valič, Zvone Agrež, Drago Kastelic

Janez Bermež, Miro Podjed, Igor Sancin

Anica Kumer, Peter Boštjančič

Drago Kastelic, Jagoda Tovirac

Zvone Agrež, Anica Kumer

Janez Bermež, Zvone Agrež, Jože Pristov, Peter Boštjančič, Iztok Valič

Eric Vos
Plešočič osliček
Režiser Boris Kobal
Premiera je bila 28. oktobra 1985 ▶

Bojan Umek, Bruno Baranović, Borut Alujevič, Matjaž Arsenjuk

Bruno Baranović, Bojan Umek, Borut Alujevič

Borut Alujevič, Ljerka Belak, Milada Kalezić, Bruno Baranović

Borut Alujevič, Ljerka Belak, Bojan Umek, Milada Kalezić, Bruno Baranović

Bruno Baranović, Matjaž Arsenjuk, Milada Kalezić, Ljerka Belak, Borut Alujevič

Matjaž Arsenjuk, Milada Kalezić, Ljerka Belak, Bruno Baranović, Borut Alujevič,

**Spomin na zadnjo premiero v lanski sezoni
Ivo Brešan
Slavnostna večerja v pogrebnem podjetju
Režiser Franci Križaj
Premiera je bila 31. maja 1985**

Bogomir Veras, Borut Alujevič Peter Boštjančič, Anica Kumer, Iztok Valič, Bojan Umek

Igor Sancin, Bogomir Veras, Matjaž Arsenjuk, Miro Podjed, Anica Kumer, Bruno Baranovič, Drago Kastelic, Borut Alujevič

Borut Alujevič, Zvone Agrež, Iztok Valič

Bruno Baranovič, Anica Kumer, Borut Alujevič, Bogomir Veras, Jože Pristov, Miro Podjed, Iztok Valič

Bruno Baranovič, Jože Pristov, Bogomir Veras, Miro Podjed, Borut Alujevič, Drago Kastelic, Iztok Valič, Igor Sancin

Bogomir Veras, Igor Sancin, Borut Alujevič, Iztok Valič, Drago Kastelic

Gledališki list SLG Celje, sezona 1985/86, štev. 3 - Predstavnik
upravnik Slavko Pezdir - Urednik Janez Žmavc - Naklada 1000
izvodov - Tisk Cinkarna Celje - Oblikovanje Ljubo Domjan
Cena 70 dinarjev

